

LÁTHATATLANUL

Egy nap láthatatlanság? A lehetőségek szinte kimeríthetetlenek, hogy mi mindenre lehetne felhasználni az időt.

Játék, bolondozás, viccelődés az osztályban, otthon. Valóban, jó volna megijeszteni azokat, akik az órákon zavarnak, akik miatt nem tudok rendesen figyelni, és ötös dolgozatot írni. Lenne olyan társam, aki alól kihúznám a széket, mert folyton hintázik, és nagyon idegesít. Komoly sérülést természetesen nem okoznék, de azért ráijesztenék.

Azonban ennél komolyabb dologra is felhasználnám a láthatatlanságomat. Tudom, hogy sok gyerek nálam sokkal rosszabb körülmények között él. Nincs megfelelő lakásuk, nincs tüzelőjük a hideg hónapokban, kevesebb élelem jut az asztalra, nincsenek olyan szép ruháik, mint nekem.

Arra gondoltam, hogy két nagy kosárral bemennék egy szupermarketbe, és élelmiszert, üdítőt, csokit, tisztálkodószereket pakolnék nekik. Mivel mindez láthatatlanul történne, fizetnem nem kellene, és ráadásul jót tennék.

Már csak egy feladatom maradna: ezekhez a családokhoz eljuttatni az igazságosan elosztott segítséget. Talán ez is kivitelezhető volna, autóval, busszal, akár vonattal.

A végén elmondanám családomnak, milyen jó érzés segíteni másokon. Akkor különösen, ha névtelenül teszem ezt. Úgy gondolom, egyetértenének velem.

Kovács Beatrix 5.b

Landerhegyi Sportiskolai Általános Iskola